

En parabel om landet i högan Nord

Det var en gång långt uppe i högan Nord ett land där nästan allt var välordnat och fungerade bättre än någon annanstans i hela världen. Landet var stort till ytan och där bodde många människor. Nej inte så väldigt många, men rätt många. Bland dem en man och en kvinna som levt länge tillsammans, hade välartade barn och var lyckliga med varandra. Inte för att de tänkte så mycket på sin med åren alltmer opassionerat vardagliga lycka. Eller pratade om den. Som bekant tiger hälsan still.

Åren gick, som de ju alltid gör, och de började bli gamla. I synnerhet mannen, som var äldre än kvinnan. Så antog makthavarna i landet i högan Nord en politik som innebar att människor från hela världen var välkomna att bosätta sig där. Landets invånare fick veta att i andra länder fanns det många människor som led nöd. Väldigt många led en alldeles förfärlig nöd. Så många som möjligt av dem borde väl få komma till det nordliga landet och erbjudas ett bättre liv.

De flesta av medborgarna ropade ja och javisst, därför att politikerna förklarade så övertygande och känslostarkt, och vi människor måste hjälpa varandra. Nej, så var det inte riktigt. Politikerna var inte särskilt övertygande och inte så många ropade ja. Men ändå rätt många. De andra protesterade inte. De brydde sig inte om politik, därför att det mesta fungerade som sagt väldigt bra.

Eftersom det lilla landet var ett välfärdsland som garanterade försörjningen för alla som bodde där, kom det många människor. Alldeles väldigt många. Alldeles förfärligt många. Jobben tog slut och det blev ont om bostäder i landet. Kugghjulen i det stora välfärdsmaskineriet hackade mest överallt. Vårdkris, skolkris, poliskris – uj så många kriser det blev! Dessutom blev det väldigt dyrt, vilket ledde till att skatterna måste höjas, så att alla kunde få sin försörjning. De måste höjas alldeles väldigt. Landet fick de högsta skatterna i världen. Världsbäst, sa politikerna stolt. Nej, det sa de inte, absolut inte. Dumma var de, alldeles kolossalt dumma, men inte på det sättet.

De flesta av nykomlingarna var unga män som just inte hade någon utbildning. Många av dem kunde därför inte få något jobb i sitt nya hemland. Ett annat bekymmer var att det lilla landet hade ett demokratiskt styrelseskick. Det ställde till problem, eftersom de flesta av nykomlingarna kom från länder som fungerade dåligt. De styrdes av olika klaner och etniska

grupper som befann sig i en mer eller mindre permanent konflikt med varandra. I religionens namn hände det att de sprängde såväl varandra som sig själva i luften, antagligen därför att de inte riktigt visste vad demokrati var. Det ägnade emellertid inte medborgarna i landet i högan Nord något större intresse. Att tänka så var främlingsfientligt och varför i all världen skulle människorna i det stora men glest befolkade landet i högan Nord vara främlingsfientliga?

Också välfärden blev ett bekymmer. Nykomlingarna lärde sig snart vilka rättigheter de hade. Det var svårare att förstå skyldigheterna. Att det fanns en oskriven skyldighet att arbeta och dra sina strån till landets stack, det var det inte alla som förstod. De fick ju bidrag och förmodligen betalades dessa av FN. Det var inte mer än rätt att nykomlingarna blev försörjda, med tanke på hur illa de tidigare haft det i sina liv. De som var stolta muslimer, och det var de flesta, var också missnöjda med att leva bland kristna, dessa otrogna hundar. Detta trots att landet inte längre var särskilt kristet. Nej, kristet var det inte. Inte alls. Men godhetsreligiöst, ja så var det. Godheten skulle till varje pris hyllas, alldeles oavsett hur mycket elände den resulterade i.

På det sätt som människorna i det nordliga landet levde, hade nykomlingarna aldrig levt förut. De städer och byar där de bosatte sig blev därför efterhand allt svårare att leva i. Med arbetslöshet, med kriminalitet och med mycket våld, för så fungerade livet i de länder de kom ifrån. En del av de unga männen blev så besvikna och arga att de kastade sten på landets poliser. Och på deras bilar. Våldigt många stenar på väldigt många bilar. Våldigt många polisbilsdäckspunkteringar blev det. Förorterna blev allt otrivsammare. Där sköts fiender ihjäl av hjärtans lust och landets fängelser fylldes med nykomlingar, som på olika sätt hade missförstått de regler som gällde i välfärdslandet uppe i högan Nord.

Eftersom medborgarna var vana vid kloka och kompetenta politiker tog det tid innan de började knorra. Men mer och mer knorrades det, i synnerhet där nere bland gräsrotterna. Det knorrades lite i huvudstadens borgarvåningar också, men inte lika mycket. Allra minst knorrades det på landets universitet. Därifrån kom det mest applåder, men det var ju vad man kunde förvänta sig från akademiker. De envisas ju jämt med att göra sig märkvärdiga. Nåväl, det växte fram missnöjespartier, det skapades klyftor i det lilla landet. Det åsiktades, så att det blev nödvändigt att bygga en åsiktskorridor för att få lite ordning på alla åsikter. Allt fler människor blev alltmer olyckliga, på grund av sakernas tillstånd. Allt fler människor blev missnöjda. När de också förstod att det våldtäktades flitigt, något som landets politiker försökte dölja, blev några så arga, att det var rent besvärligt att umgås med dem. Allt fler av landets ursprungliga invånare började fundera på om det inte fanns andra länder där de kunde bo och arbeta, länder med lägre kriminalitet, skatter och bättre fungerande välfärd. Kort sagt, det blev väldigt bekymmersamt för det lilla landet i högan Nord.

Makthavarna förstod att om missnöjet spred sig skulle de förlora sina platser vid köttgrytorna, när folket nästa gång fick välja sina ledare. Det ville de naturligtvis inte. De höll inte alls med den mycket berömde författaren Mark Twain, som visserligen var död sedan

länge, men som ansåg att politiker var som blöjor. De måste bytas ofta – av samma orsak. De tänkte istället att de måste styra hårdare och för att göra susen satte de in två motåtgärder. Den ena var att de börja driva propaganda i radio, teve och tidningar. Alldeles sjukt mycket propaganda! Där sa de att det var ohyggligt och världens synd om nykomlingarna. Snyftet låg i drivor på reportrarnas arbetsbord, för att kolporteras ut till medborgarna. Tårar gjöts i parti och minut! Datorernas monitorer måste förses med sådana där uppsamlade hakklappar som annars bara behövdes för dreglande småbarn. Alla som hade något att säga till om var överens om att medborgarna måste vara mycket empatiska och ta sitt ansvar.

Det påstods också att det var nödvändigt att landets befolkning föryngrades. I annat fall skulle landet åldra ihjäl sig. Alla experter var eniga om nykomlingarnas nödvändighet, Gourmeterna sa att med alla nykomlingar så hade maten hade blivit mycket matigare och sommeliererna påstod att vinet blivit mer björnbärsaromatiskt och lindblomshonungsmilt (eller var det kanske strävt?). Ståupparna sa att skämten blev roligare och landets alla artister var överens om att nöjeslivet blivit mycket mer nöjigt. Musikerna pekade på högan Nords mångkulturella musikunder. Alla som hade något att säga till om var överens: De nya människorna berikade landet.

För dem som fastnade med blicken på olämpliga ställen kunde det visserligen se ut som att det blivit sämre, men så var det inte. Inte alls! I själva verket hade det blivit bättre. Det påstod såväl makthavare som opinionsbildare. Mycket bättre!

Den andra motåtgärden var att skapa ett nytt politiskt språk, med nya dogmer. Nu skallade inte ropen längre om jobb och dagis åt alla, utan budskapen blev fostrande. *Vi får inte skilja mellan vi och dem*, manade de makthavare som själva var mycket benägna att göra den typen av distinktioner. Annars kunde de ju bli ihjälade, något som i närtid drabbat två av landets i högan Nord mest framstående politiker. Och kvinnor med hjärtat på rätta stället eller ja, på något ställe, sa konstiga saker som att landets karlar var djur. Männerna fick också veta att de var patriarker, hela bunten. Patriarker, det lät ju fint på något sätt, men så var det absolut inte Nej, inte alls! Hålla truten skulle de göra. Så förfärligt mycket ont hade de åstadkommit att det nu var dags för kvinnorna att ta vid. I landet i högan Nord blev det den kvinnliga frontorganisationen *feministerna* som pekade mot framtiden. Ja, så blev det!

Skolfilosoferna uppfann något som de kallade för *värdegrundsdemokrati*, Det betydde att bara de makthavarlojala medborgarna var äkta demokrater. Dessa annorlunda demokrater hade inga svårigheter med att tycka det makthavarna ansåg att medborgarna skulle tycka. Precis och exakt, ja så var det! De som inte tog till sig budskapet smädades, om de fortsatte att vara uppstudsiga. De kallades för främlingsfientliga, rasister, högerextremister, nazister och fascister. Det påstods att de hade fobier, vilket betydde att de hade blivit psykiskt sjuka, lite galna. Eller, i de ilsknare fallen, jättegarna.

I politiken måste alltid något göras och nu måste väldigt mycket göras! Landets hyggliga politiker förfinade sina karaktärsrubbkompetenser. Man kan undra om de egentligen var så

hyggliga, med tanke på hur mycket elakt de kunde säga om uppstudsiga medborgare! Nå, det fungerade och allt tystare blev det i landet. Och allt skrajsnare!

Nu återvänder vi till det lyckliga paret, som tyvärr inte var lika lyckligt längre. Mannen hade nämligen börjat förstå vad som hände och vilka konsekvenserna blev, när alla dessa nya människor släpptes in i välfärdsstaten. Det han såg var både förfärligt och skrämmande och han skrev en bok om det. Han skrev en bok till och sedan en till. Tre tjocka böcker och många läste. Nej, inte så många läste hans böcker och bland de som bestämde var det nästan ingen alls som läste. Överhuvudtaget läste de inte böcker. I synnerhet inte sådana böcker. En av landets poeter diktade:

Läsa böcker gör en sjuk

Onda sätta därpå värde

Hellre glör jag på min k-k

Än jag lyssnar till de lärde

Det var ju en aning anstötligt men mannen var också landets Pride-general, en mycket fin titel, så det progressiva budskapet fick passera.

Nu skulle man kunna tro att mannens hustru solidariskt stödde honom. Hon kände ju sin man och hon hade ju egna ögon att se med, egna öron att höra med. Och det där med att ha hjärtat på rätta stället, inte ville hon väl leva med hjärtat i halsgropen? Också hon borde förstå vad som hotade landet uppe i högan Nord.

För henne borde mannen varit en hjälte. Hon borde vara arg på alla dem som, för att själva framstå i bättre dager, talade illa om hennes man och hans böcker. Hon borde försvara honom! Gulla med honom, beundra honom och tala om både för honom och alla som ville höra att han var hennes allrasom mest hjältiga puttenutt och att hon älskade honom mer än någonsin. För sådant är kvinnor bra på och för det förtjänar de männens kärlek.

Emellertid, livet fungerar inte alltid som man tänkt sig. Mannens hustru vägrade att läsa hans böcker och istället för att beundra honom sa hon att hon ville skiljas. Hon skämdes för att vara gift med honom. Eftersom han varken var godhetsreligiös eller värdegrundslojal med makthavarna, så måste han ju vara fascist!

Läs det jag skriver, sa mannen.

Nej aldrig i livet, sa kvinnan. Jag tycker ju inte om det du skriver. Jag är väl inte högerextrem, som du!

Mannen sa: Om vi ändå ska skiljas, så kan det väl vara bra att få bekräftat vilken förfärlig människa jag blivit.

Nej, sa hans hustru. Jag bestämmer vad jag vill läsa och jag vill absolut inte läsa dina gräsliga böcker. Strax ångrade hon att hon använt ordet gräslig. Eftersom hon hade gröna

fingrar och var förtjust i all slags växtlighet, kanske ordet gräslig kunde tolkas positivt? Något som hon absolut inte var, när det gällde mannens av henne och väldigt många olästa böcker.

I hennes inres mörkaste hörn fanns också en annan tanke, en riktigt ömmande pudelkärna. Kvinnan var orolig för vad andra människor skulle tänka om henne, om de fick veta att hon var gift med den man som skrivit de böcker hon inte hade läst och inte heller tänkte läsa.

Jamen, sa mannen, det hänger ju inte ihop. Vill du veta vad ett samhälle kallas, där medborgarna gör på det sättet?

Nej det vill jag absolut inte veta, sa kvinnan. Hon tyckte om att säga nej, det gav henne en känsla av makt.

Mannen förklarade i alla fall. Han sa: *Om makthavarna förbjuder politisk opposition och kallar de upproriska för fascister, vad har vi då för samhälle?*

Jag vet inte, sa kvinnan och tillade att hon heller inte, inte för all fårull i Hälsingland, ville veta det. Hon anade nämligen att det här samtalet skulle leda någonstans dit hon inte ville komma. Inte alls!

Då har vi ett fascistiskt samhälle, sa mannen. I ett fascistiskt samhälle finns det inte yttrandefrihet. Där straffas de som inte håller med makthavarna. Nå, när du vägrar att läsa det som jag skrivit, men straffar mig för det jag skriver, vad är du då?

Kvinnan förstod att hon nu skulle svara "en fascist", men det tänkte hon inte säga. Absolut inte! Hon knep ihop läpparna. Mannen hade trängt in henne i ett hörn och det tyckte hon inte alls om.

Mannen fortsatte: *När fascismen kommer till ett demokratiskt land, så säger den inte "jag är fascismen". Den säger "jag är antifascismen". Och så konstigt ...*

Stopp, ropade kvinnan, det där vill jag inte höra! Med sina väninnor hade hon talat om mansplaining och visste att hon inte behövde lyssna till mannen om hon inte ville.

Han såg vädjande på henne och sa slutligen, lite lamt: *förstår du?*

Nej, hon förstod verkligen inte. Inte alls! Vad fanns det att förstå? Hon var tyst en stund. Sedan en stund till.

Han väntade. Och väntade.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/06/17/en-parabel-om-landet-i-hogan-nord/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.